

Láska
a jiné
úkoly

KASIE WESTOVÁ

COOL
BOO

Láska a jiné úkoly

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová

Láska a jiné úkoly – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

*Láska
a jiné
úkoly*

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

Přeložila Adéla Špínová

Copyright © 2017 Kasie West

Translation © Adéla Špínová, 2018

Jacket Photo © Olga Danylenko/Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-7544-611-4

ISBN e-knihy 978-80-7544-651-0 (1. zveřejnění, 2018)

ABBY,

*té mojí, která s vervou pracuje,
s vervou se směje a má velké sny.
Jsi mi nesmírnou radostí a miluju tě!*

Kapitola 1

„Horko, nebo zima?“

„Horko. Zimu nesnáším. To o mně přece víš.“ Už při tom pomyšlení jsem se zatřásla, přestože bylo uprostřed léta, což asi inspirovalo i Cooperovu otázku. Bylo horko. Takové horko, že se mi pod kolena vytvářely krůpěje potu. Čekali jsme ve frontě na letní kino na pláži už dvacet minut a já jsem se těšila, až zapadne slunce a zvedne se vítr.

Cooper zavrtěl hlavou. „To vím, ale myslím tím, jestli bys radši umřela zimou, nebo přehřátím?“

„Morbidní.“ Našpulila jsem rty. „Ale máš pravdu, to je trochu jiná otázka. Slyšela jsem, že umírat na podchlazení je blažené.“

„Od koho jsi tohle slyšela? Navštěvují tě duchové umrzlých lidí?“

„Ano. Každý den. Když už jsme u toho, jaké prokletí bys radši? Abys viděl duchy, nebo zombie?“

„Prokletí? *Prokletí?*“ Chytil mě za jedno rameno a zatřásl se mnou. „Podle mě ani jedno z toho není prokletí. Je to super. Bral bych obojí.“

„Takhle to nefunguje. Podle pravidel si musíš vybrat.“

„Tak beru duchy. Třeba by mi řekli něco o mé budoucnosti.“

„Duchové neznají budoucnost,“ namítla jsem. Posunuli jsme se ve frontě o další krok blíž k pokladně. Mezi chodidlo a žabku se mi dostal písek a já jsem ho vyklepávala ven.

„Říká kdo?“

„Říká každý, Coopere. Když už, tak duchové znají minulost.“

„No, možná ti tvoji, Abby, ale moji duchové budoucnost znají. Bude úžasná.“

Holka, která stála ve frontě před námi, se otočila a usmála se na Coopera. Nejspíš měla dojem, že je naprosto okouzlující. A taky že byl. Ta holka byla zhruba stejně stará jako my. Vlasy měla stažené do úmyslně rozčuchaného drdolu a já jsem dumala nad tím, jak ostatní zvládají docílit toho, aby to vypadalo jako úmysl, a ne jenom rozčuchaně.

„Ahoj,“ pozdravil ji Cooper. „Jak se vede?“

„Teď je to lepší,“ řekla, zahihňala se a otočila zpátky.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nevšímej si mě. Víš koho, té holky, co stojí vedle kluka, se kterým flirtuješ.“

Byla jsem si jistá, že z mého tónu je jasné, že si dělám legraci, ale Cooper mi přesto zakryl pusou dlaní a řekl: „Nejlepší kamarádky toho kluka. Jenom kamarádky. Zmiňovaný kluk je zcela bez závazků.“

Uvolnila jsem si pusou a zasmála se, přestože ta část „jenom kamarádka“ nebyla moje volba. Ve skutečnosti jsem Cooperovi Wellsovi vyznala lásku na měsíc přesně před rokem. Z jeho reakce bylo více než zřejmé, že moje city

neopětuje. A tak jsem to musela zahrát do autu jako nějaký vtip. Vtip, na který Cooper přeochoťně přistoupil. A já jsem ho nechala, protože jsem nechtěla přijít o kamaráda. Byl to ten nejlepší kamarád na světě.

Zpoza nás se ozval hlas. „Což si žádá otázku, jestli byste se radši ještě jeden večer flákali se svými kamarády, nebo ho strávili balením do Evropy po které vás budou rodiče vláčet celé léto?“

Otočila jsem se a po tváři se mi rozlil úsměv. „Nepoužij slovo žádat si, Rachel. Takhle mluví můj osmdesátiletý děda,“ řekla jsem.

Rachel tu stála s rukama v bok a v očích jí zajiskřilo. „Od něj jsem se to naučila. A je mu jenom šedesát osm.“

Šťouchla jsem ji bokem a objala ji. „Jak jsi věděla, že hrajeme *co bys radši?*“

„Copak to neděláme pořád?“

„Myslela jsem, že to dneska nestíháš,“ řekla jsem jí.

Naše parta měla čtyři členy: Coopera, Rachel, Justina a mě. Justin odjel už minulý týden a bude celé léto pryč na nějaké církevní misi v Jižní Americe. Rachel zítra odjede s rodiči na poznávací zájezd po Evropě. Takže tu po zbytek léta zůstaneme s Cooperem sami.

„Já taky,“ odpověděla Rachel. „Ale zpátky k mojí otázce. Balení, nebo nejlepší kamarádi?“

„To je těžké rozhodování, Rach,“ řekl Cooper. „Nejspíš balení.“

Strčila ho do ruky. „Vtipné.“

Konečně jsme se dostali na řadu. Cooper přistoupil ke stolu s ubrusem, který během léta každý pátek večer sloužil

jako pokladna. Kluk stojící za kasou se ho zeptal: „Ty jsi Cooper?“

„Áááno,“ odpověděl Cooper obezřetně.

„Za tebe zaplatila támhle ta holka,“ pokynul směrem k rozcuchanému drdolu, jehož majitelka předtím stála před námi a teď odcházela ke vchodu. Musela mě slyšet, jak Cooperovi říkám jménem.

„A co my dvě?“ zavolala jsem za ní a zavěsila se do Rachel.

Usmála se na nás přes rameno a zamávala.

„Ty syčáku,“ řekla jsem Cooperovi. „Kde jsou lidi ochotní zaplatit zábavu na páteční večer mně?“ Začala jsem se přehrabovat ve své plážové tašce, až jsem pod svetrem a ručníky našla peněženku. Podala jsem pokladníkovi peníze a vzala si od něj lístek. Rachel udělala to samé.

„Musíš zpracovat na svém šarmu,“ vysvětlil mi Cooper.

„Jsem tady široko daleko nejšarmantnější.“ Pověsila jsem si tašku zpátky na rameno. Houkala se sem a tam jako kyvadlo. „Šarm mi prosakuje ze všech pórů.“

„No fuj,“ prohlásil Cooper. „Jestli je to tak, děláš něco špatně.“

„Pojďte si pro svůj prosakující šarm, kluci!“ vykřikla jsem do fronty za námi.

„Už tím svým průsakem pohni,“ ozvalo se odtamtud.

Rachel mě odtáhla z fronty, nejspíš jí to bylo trapné. Cooper zamířil doleva ke stánku s občerstvením těsně za plotem.

„Dneska budeme mít drahé jídlo?“ zeptala jsem se ho.

„Vypadá to, že mám nějaké peníze navíc. Můžu si teď dovolit desetidolarový popcorn.“

„Nenávidím tě. Všechn ten popcorn ti sním,“ prohlásila jsem.

Zachechtal se. „Z tebe opravdu prosakuje šarm, Abby Turnerová. Moře šarmu.“

Poslala jsem mu vzdušný polibek. „Zabereme naše místo. Ty dojdi pro jídlo.“

„Jdu.“

Už jsem vyrazila pryč s Rachel, když jsem si všimla té holky, která Cooperovi zaplatila lístek, jak stojí ve frontě před dodávkou s občerstvením. Málem jsem si to rozmyslela a poslala Rachel zabrat místo samotnou, abych se k němu mohla přidat. Ale pak jsem to neudělala. Nepotřebovala jsem vidět *všechno* jeho flirtování. Už tak jsem ho viděla dost.

„Že neuhodneš, co moji rodiče vymysleli,“ řekla Rachel. Vytáhla jsem z tašky ručníky a rozložily jsme si je na svoje místo u plotu na pravé straně.

„Že s nimi nikam nemusíš a můžeš zůstat celé léto se mnou?“ tipla jsem si.

„Kéž by.“

„Víš, jak rozmazleně to zní, když si stěžuješ na devítitýdenní cestu po Evropě?“

„S rodiči. S mými rodiči. To není jako výlet s batohem a spaním po hostelech s kamarády. Budeme muset navštěvovat hroby předků a náhodné kusy země, o kterých si myslí, že se na ně někdy vyčůral brácha mého prapradědečka nebo tak něco.“

„Počkej, tvoji předkové byli z Evropy?“

„Část z nich. Myslíš si, že v Evropě nebyli žádní černoši?
No tak, Abby.“

„Ne že bych si myslela, že... Máš pravdu, jsem tupá. Ale
co to vlastně vymysleli tvoji rodiče?“

„Že to bude dovolená bez technologií.“

„Co to znamená?“ Sedla jsem si na ručník a shodila žabky z nohou. „Žádné mapy v mobilu?“

„Žádné mobily.“

Vykulila jsem na ni oči. „Nesmíš si s sebou vzít *mobil*?“

„Říkají tomu detox.“

„To je mučení.“

„Přesně tak!“ Plácla sebou vedle mě. „Takže máš letos
v létě zakázanou jakoukoli zábavu, protože já se o tom
nebudu moct dozvědět.“

„Neboj. Vrátíš se domů a všechno bude naprosto stej-
ně,“ ubezpečila jsem ji. Všechno. Naprosto. Stejně.

„To doufám.“

Zabořila jsem prsty do písku a dívala se, jak k nám míří
Cooper s popcornem a lahví vody. Blond vlasy měl dnes-
ka trochu zvlněné a teď odrážely poslední zbytky slunce
jako svatozář. Jeho modré oči rozzářené úsměvem se se-
tkaly s mýma a já si nemohla pomoci, abych se na něj taky
neusmála.

„Jak bylo u pojízdné prodejny?“ zeptala jsem se.

„Pojízdné prodejny? A ty si děláš legraci z *Rachel*, že
mluví, jako by jí bylo osmdesát?“

„Bla bla bla, jasně.“

Cooper si sedl na žlutobíle pruhovaný ručník po mé
pravé straně a podal mi lahev s vodou.

„Co to je za nesmysl? Chci kofein.“

„Včera jsi mi řekla, že přestáváš s limonádami. Řekla jsi to dokonce hodně dramaticky. A pak jsi řekla *dohlídni na mě, Coopere*.“

„Cože?“ ozvala se z mé levé strany Rachel. „Včera večer jsi u mě doma vypila tak litr a půl Mountain Dew.“

„Pšššt.“ Položila jsem jí prst na rty. „O tom nebudeme mluvit.“

Cooper si odfrkl a Rachel mi odstrčila ruku.

„Kdo si všichni myslíte, že jsem? Wonder Woman? Panebože.“ Otevřela jsem lahev a napila se vody.

„Jmenuje se Iris,“ řekl Cooper a kývnul hlavou zpátky k autu s občerstvením a holce, která mu koupila lístek.

„Ale ne,“ odpověděla Rachel.

Zahrála jsem falešně soucitný povzdech. „Polibek smrti – jméno, které se nedá zkrátit. Chuděrka netušila, že když ti řekne, jak se jmenuje, bude to její konec.“

„Nedá se to zkrátit vůbec nijak. *I*. Mám jí říkat *I*?“ zeptal se Cooper.

„Mohl bys prostě překonat svoji lenost a říkat jí celým jménem.“

„Nejde o to, že bych byl líný. Jde o moji představu o vztahu. Chci svoji přítelkyni oslovovat zkrácenou verzí jejího jména.“

Odfrkla jsem si. „Vím, že si pak připadáš víc sexy nebo tak něco, ale fakt to tak nefunguje.“

Nabral si plnou hrst popcornu a pokrčil rameny. „Stejně.“

Na chvíli jsem se zamyslela. „Co takhle *Ris*?“ Nebylo mi jasné, proč se mu snažím pomáhat s novou holkou, le-

daže bych to dělala pro ten pocit, že jsem úspěšně zadupala do země svoje city. City, o kterých nevěděl nikdo kromě mě... mojí mámy... a možná Coopera, i když jsem si byla docela jistá, že jsem ho loni v létě dokázala přesvědčit, že jsem si jenom dělala legraci.

„Ris zní hezky,“ souhlasila Rachel a taky si z Cooperova kyblíku nabrala popcorn.

„Hmm,“ zamyslel se Cooper. „To by mohlo jít. Ještěže jsem si od ní vzal číslo.“

„Měla ten lístek koupit *mně*. Právě jsem zachránila její šanci.“ Dívala jsem se, jak slunce sedí na hladině oceánu, než se začalo nořit pod ni.

„A co vy dvě?“ zeptal se Cooper. „Jaké máte představy o vztahu?“

„Moje aktuální představa,“ začala Rachel, „je kluk z Itálie s dlouhými kudrnatými vlasy a tak strašným přízvukem, že nebudu tušit, o čem mluví, ale bude mi to jedno, protože bude skvěle líbat.“

Zasmála jsem se. „A to bude předtím, nebo potom, co s rodiči najdete ten kus země, na který se vyčůral tvůj praprastrýc?“

„Rozhodně předtím... a potom taky. A co ty, Abby?“ zeptala se mě. „Koho si představuješ ty?“

Přetočila jsem se na břicho a začala kreslit ukazovákem do písku. „Určitě to bude umělec. Někdo, kdo maluje nebo kreslí nebo tak něco.“

„Ale co když bude lepší než ty? Proč bys chtěla někoho, kdo je dobrý v tom samém jako ty?“ nechápala Rachel.

„Jo,“ přidal se Cooper. „Byl by pro tebe konkurence.“

„Jenom proto, že konkurenci ve všem vidíš ty, Coope, to tak nemusí mít každý.“

„Vidíš, moje jméno je dokonalé. Dá se zkracovat s epickým výsledkem.“

„Nevím, jestli se tomu dá říkat epický výsledek, ale je to roztomilé,“ uznala jsem.

„Vidíš, to mi připomíná,“ řekla Rachel, „že se mě nedávno někdo ptal na jeden tvůj obraz. Viděl ho v učebně výtvarky před koncem školního roku a nemohl ho dostat z hlavy.“

„Kdo to byl?“

„Neznala jsem ho. Oslovil mě ve Starbucks. Asi věděl, že jsme kamarádky.“

„Super,“ řekl Cooper.

Kousla jsem se do rtu a usmála se. Chtělo se mi zaječet: *Vidíš, Coopere, taky se o mě někdo zajímá. Nejsem až tak beznadějná partie. Jsem umělkyně.*

„Co se týká tvoji představy o partnerovi,“ řekla mi Rachel, „bylo by stejně dobré, kdyby oceňoval *tvoje* umění, jako kdyby sám byl umělec? Protože jestli jo, tak toho záhadného kluka musíš pozvat na rande.“

„Jo! To bys měla,“ přidal se Cooper.

„Smysl pro umění by byl skoro stejně dobrý, jako kdyby to byl umělec. Je super, že o něm máš tak detailní informace, Rachel.“

„Jenom takový drobný zádrhel.“

Na velkém plátně před námi začal běžet film a z reproduktorů se ozvala hudba.

Rachel se mi nahnula k uchu. „Potřebuju si odskočit. Hned jsem zpátky.“ Odběhla pryč.

Cooper se převálil na břicho vedle mě, takže se naše ramena dotýkala. Začal do písku vedle mých výtvorů kreslit prstem postavičky. „Celé léto jenom ty a já, kotě,“ řekl mi.

Z těch slov mi poskočilo srdce. Tohle už máme za sebou, připomněla jsem svému srdci. A je to jeden z tvých nejlepších kamarádů. Léto s Cooperem Wellsem přece musíme zvládnout. „Jo.“ Natáhla jsem ruku a dokreslila pod jednu z jeho postaviček kola. „Závodíš tenhle týden v dunách?“ Cooper závodil na čtyřkolce v místní amatérské lize opravdových nadšenců.

„Ve středu. Očekávám, že tam budeš s tou velkou cedulí ‚Cooper je jednička‘.“

„Ale co když dojedeš jako druhý? To by pak bylo divné.“
Šťouchl mě do ramene.

„Budu tam. Copak se někdy stalo, že bych tam nebyla?“

„No, normálně chodíš s Rachel a Justinem, tak jsem si nebyl jistý.“

„Chodila jsem předtím vždycky i bez nich.“ Coopera jsem poznala jako prvního, v osmé třídě. Od té doby jsme kamarádi. Rachel a Justin se k nám přidali v prváku.

„To je fakt. A já jsem se rozhodl, že jsi můj talisman pro štěstí, takže budeš muset chodit už navěky.“

„Budu.“ Navěky budu Cooperovou fanynkou. Při té žalostné myšlence jsem ucítila nutkání se okamžitě zvednout, odejít a získat tak zpátky trochu důstojnosti. Ale pak se na mě usmál.

Kapitola 2

V létě jsem obvykle vyspávala tak dlouho, jak to jen šlo. Ale tohle ráno mi mezi žaluziemi oknem do pokoje pronikl paprsek světla a nechtěl zmizet. Vstala jsem, došla k oknu a sklopila žaluzie úplně. Pak jsem se zachumlala zpátky do peřiny a přetáhla si ji přes uši. Ale i tak jsem uslyšela zabzučení telefonu na nočním stolku. Uvažovala jsem o tom, že ho budu ignorovat, ale když zabzučel znovu, zvědavost vyhrála. Na displeji svítila zpráva od Rachel.

Tohle bude na 9 týdnů poslední zpráva, kterou ode mě dostaneš.

Ta druhá zpráva zněla: Co si beze mě počneš?

Nejspíš se líp vyspím.

Pravda. Já taky. Co se stane, když zjistím, že mi to bez mobilu vyhovuje? Ne. To se nemůže stát. I kdyby mi to vyhovovalo, nikdy bych to rodičům nepřiznala. Měli by z toho moc velkou radost.

Usmála jsem se a promnula si oči. **Budeš mi chybět! Ne že si nějakého toho sexy italského kluka oblíbíš víc než mě.**

Ty taky!

Jsem si celkem jistá, že mi v blízké budoucnosti žádání sexy Italové nehrozí.

Vtipné. Myslela jsem tím, že mi taky budeš chybět.

Já vím. Šťastnou cestu. Zavolej mi z automatu, jestli budeš mít příležitost. Myslíš, že pořád mají automaty na mince?

Netuším. Uvidíme.

Chvíli jsem ještě zírala na displej, ale neměla jsem už co říct a telefon zůstal zticha. Léto bez Rachel a Justina bude opravdu dlouhé. Můj prst sklouzl po displeji, skoro jako kdyby měl vlastní hlavu, a otevřel stránku, kterou jsem si přidala do oblíbených. Přihláška na zimní program Uměleckého institutu Wishstar. Program mých snů. Ten program, o kterém mi můj učitel řekl, že mi zlepší šanci dostat se na nějakou dobrou uměleckou školu. A ještě to bylo na Wishstaru. Měli úžasné lektory a já jsem toužila po zimních prázdninách strávených s dalšími umělci. Byly by to celé dva týdny plné učení se novým technikám, práce s nejrůznějšími materiály a inspirace od přednášejících, kteří mluví o své cestě k úspěchu. Chtěla jsem se seznámit s opravdovými profesionály a tohle by mi spolu se zlepšením v mé vlastní tvorbě pomohlo.

Znovu jsem si stránku prohlížela, jako za poslední půlrok už milionkrát. Pročítala jsem si požadavky na přijetí, které se samozřejmě nezměnily. Věk, zkušenosti, doporučující dopis, vystavená nebo prodaná díla. Konečně jsem byla dost stará. Brali jenom studenty posledních ročníků střední školy a výš. A to už na podzim budu. Slyšela jsem,

že většina účastníků jsou studenti vysokých škol nebo i starší, ale to mě nezastaví. Zkušenosti jsem měla – celé portfolio obrazů, které bych mohla předložit. Věděla jsem, od koho bych chtěla mít doporučující dopis. Takže jsem potřebovala dosáhnout jenom jedné věci, než podám přihlášku – výstavy nebo prodeje. Nikdy jsem svoje malby nevystavovala nikde mimo školu. A rozhodně jsem nikdy žádný obraz neprodala. Ale měla jsem plán. Usmála jsem se, jak mě ta myšlenka znovu nadchla, a odhodila peřinu.

Zamířila jsem po chodbě do své koupelny, kde jsem málem zakopla o mámu ležící na podlaze. Skříňky byly zotvírané a podlaha kolem ní byla plná lahviček šamponu, laků na vlasy a čističů na sklo. Máma měla v jedné ruce baterku, kterou si svítila pod dřez, a ve druhé plácačku na mouchy.

„Ehm. Co to děláš?“ zeptala jsem se jí.

„Slyšela jsi někdy o koutníkoví jedovatém?“

„To je pavouk?“

„Ano. Jenom jsem kontrolovala, jestli nějakého nemáš pod umyvadlem.“

„Viděla jsi tam pavučinu? Nebo je tam vysátá mrtvá myš?“ Dřepla jsem si vedle ní, abych se podívala pořádně, a převrátila u toho lahvičku kondicionéru.

„Ne, četla jsem o nějaké holce, kterou hrozivě znetvořil koutník jedovatý, když sáhla pod umyvadlo pro šampon. A vzpomněla jsem si, že tam taky skladuješ náhradní šampony. Tak jsem to chtěla radši zkontrolovat.“

„Mami.“ Posbírala jsem lahvičky z podlahy a začala je vracet do skříňky. „Přestaň číst strašidelné historky na in-

ternetu a představovat si je u nás doma. Jestli mám být hrozivě znetvořená, tak jediné svým vlastním originálním způsobem.“

Posadila se a přísně si mě změřila pohledem. „Abigail. Nedělej si z toho legraci.“ Tmavé vlnité vlasy měla kolem obličeje rozčuchané, jako kdyby se z postele vykutálela rovnou do mojí koupelny.

Vypnula jsem její baterku a dala si ji k puse jako mikrofon. „Můžu už do své koupelny? Potřebuju sem.“

Povzdechla si a vstala. „Stejně musím zkontrolovat ostatní umyvadla.“

Zamknula jsem za ní dveře a vlezla do sprchy. Očima jsem zabloudila ke skřínce pod umyvadlem. Otevřela jsem dvířka, podívala se dovnitř a rychle je zase zavřela. Obrátila jsem oči v sloup. Žádní pavouci tu nebyli.

Po rychlé sprše jsem na sebe navlékla své běžné letní oblečení – džínové šortky a tílko. Vlnité blond vlasy jsem si stáhla do culíku a vyrazila do kuchyně. Ovesná kaše byla v nejvyšší poličce, a tak jsem se natáhla na špičky a vylovila z krabice dva sáčky, vysypala je do plastové misky a zalila vodou. Když byla kaše ohřátá a ozvalo se cinknutí, byl už vzhůru i děda. Slyšela jsem, jak se jeho boty šoupou po dlaždičkách, protože při chůzi moc nezvedal nohy.

„Co se to děje?“ zeptal se, když dorazil do kuchyně. „Princezna se dneska nepotřebuje vyspinkat dorůžova?“

„Vtipné, dědo.“

„Tvoje babička si myslívala, že jsem vtipný. Žádná jiná žena už si to pak nemyslela. Je to tragédie.“

„To že umřela, nebo že už jsi nikomu dalšímu nepřípádal vtípný?“

„Hmm, jsi vychytralá, co?“

Babička umřela na rakovinu tři měsíce předtím, než jsem se narodila já, takže to bylo opravdu dávno. Jelikož jsem ji neznala, nemohla mi doopravdy chybět. Ale věděla jsem, že dědovi chybí, i když si z toho dělal legraci. Přestěhoval se k nám právě po její smrti.

„Chceš ovesnou kaši?“ zeptala jsem se ho a zvedla misku, ze které jsem ještě nezačala jíst.

„Ne, chci něco, v čem je spousta cukru.“

„Jsem si jistá, že v tomhle je cukru hodně. Jsou to dva pytlíky instantní kaše se skořicovou příchutí.“

„Ale tváří se to zdravě, to tomu nemůžu odpustit.“ Vzal si misku a krabici cereálií ze spíže.

„Dědo, jak ses mohl dožít osmdesáti, když se stravuješ tak příšerně?“

„Není mi osmdesát. Proč mi pořád přidáváš roky? Jako kdyby ses mě už chtěla zbavit.“

Vylovila jsem ze šuplíku lžici a sedla si ke stolu. Bosé nohy jsem si vytáhla na židli, dala si pořádné sousto a vzápětí toho zalitovala, protože jsem si spálila jazyk. Rychle jsem nabrala do pusy vzduch.

„Vidíš, to je instantní karma,“ prohlásil děda.

„Jsi zlý,“ zamumlala jsem s plnou pusou.

Do kuchyně vešla máma. „Náš dům je zcela bez pavouků.“

„Strávila jsi ráno zabíjením pavouků?“ zeptal se jí děda.

„Ne, hledáním pavouků,“ řekla jsem. „Internetových pavouků.“

Máma odložila vybavení na kuchyňskou linku.

Děda si povzdechl. „Musíš přestat číst ty nesmysly na internetu.“

Máma si ho nevšímala. „Co máte k snídani?“ Podívala se do mojí misky a pak do dědovy.

„Ovesnou kaši,“ odpověděla jsem.

Máma na dědu povytáhla obočí. „Tohle není kaše.“

„To jsem taky neříkal. Tvoje dcera si dává ovesnou kaši. Já mám kakaové lupínky.“

„Tati.“

„Co?“

„Je to moc sladké pro člověka s náběhem na cukrovku.“

„No, tak až se budeš chystat do krámu, abychom tady měli něco použitelného k jídlu, dej mi vědět.“

Mámin úsměv povadl. Nesnášela nakupování. Nesnášela jakékoli opouštění své komfortní zóny. Zvláště když byl táta pryč, jako třeba teď, na misi na Blízkém východě, která potrvá až do konce srpna. Ještě jedenáct týdnů. Máma na tom vždycky byla líp, když byl táta doma. Ale to nebylo odjakživa. Dřív mívala v každém místě, kde jsme bydleli (od mé první třídy do sedmé to bylo pět různých měst), pevnou komunitu žen vojáků, která jí nejspíš pomáhala ty mise překonat. Jenomže před čtyřmi lety se rozhodla, že pro mě chce větší stabilitu, a když jsme se stěhovali na kalifornské pobřeží, pořídili jsme si dům mimo vojenskou čtvrt a máma ho prohlásila za náš trvalý domov. Byla jsem šťastná. Poprvé jsem měla kamarády, o kterých jsem věděla, že je nebudu muset opustit. Ale máma to zvládala špatně. Den za dnem hůř a hůř.

„Jo. Do krámu.“ Máma zmizela ve spíži a já zpražila dědu pohledem.

„Co je?“ zeptal se mě.

„To bylo zlé,“ zašeptala jsem. Pak jsem zavolala na mámu: „Kdy s námi bude táta moct zase videochatovat?“ Mluvili jsme s ním zrovna minulý týden, takže jsem se možná neměla ptát. Jenom ji to víc rozruší. Ale když máma začala plášt kvůli internetovým historkám a skoro nevycházela ven, vždycky jsem si vzpomněla na tátů a přála si, aby nebyl tak moc pryč. Bylo mi jasné, že by nebyl, kdyby nemusel, ale vždycky je jednodušší obvinít někoho, kdo tu není.

„Nejspíš za pár týdnů,“ odpověděla máma a vrátila se s krabicí pšeničných cereálních polštářků. Postavila ji na stůl, vytáhla z police čistou misku a pořádně ji opláchla horkou vodou. „Co se dneska bude dít?“

„Nic moc,“ řekla jsem. „Já mám práci v muzeu. Pan Wallace mi dal za úkol uklidit ve skladu. Měla bys to vidět. Je to noční můra. Skoro jako kdyby to tam vedla banda umělecky založených lidí.“

„Nechá tě pan Wallace vystavit tvoje obrazy na té červencové výstavě?“

Kousla jsem se do rtu, abych potlačila úsměv. Konečně jsem měla všechna svoje díla protříděná a okopírovaná v portfoliu, které jsem se mu chystala ukázat. „To ještě neví, ale zjistím to.“

Máma mě políbila do vlasů. „Jak by tě mohl odmítnout? Máš tak obrovský talent.“

„Zařadila jsi tam můj nejoblíbenější obraz?“ zeptal se mě děda. „Ten s rozkvetlou loukou?“

„Zařadila.“

„Tak to jsi zlatíčko,“ řekl.

Na stole mi zabzučel telefon. Byla to zpráva od Coopera: Nenechal jsem si u tebe doma zelenobílé koupací kraťasy?

Šla jsem se podívat k sobě do pokoje.

A Cooperovy kraťasy tam samozřejmě byly. Spolu s jedním jeho tričkem ležely přehozené přes židli v koutě. Musel je tam zapomenout, když jsme se minulý týden šli koupat na pláž. Sebrala jsem ze židle jeho triko a bezmyšlenkovitě si ho zvedla k nosu. Vonělo stejně jako Cooper na pláži – třešňovým balzámem na rty a opalovacím krémem.

Jo, jsou tady, ale já teď jedu do muzea, takže si je budeš muset vyzvednout jindy.

Zeptáš se dneska pana Wallace na tu výstavu?

Jo!

Hodně štěstí!

Každoroční výstava, kterou pan Wallace pořádal, aby získal peníze pro muzeum, byla ideální příležitostí, jak svoje obrazy nejen vystavit, ale snad i nějaký z nich prodat. Problém spočíval v tom, že věkový limit byl osmnáct let. Ale já jsem měla svoje obrazy, přesvědčivou řeč a v záloze skutečnost, že mě pan Wallace má v oblibě. Takže to musí vyjít.

Kapitola 3

Problém se skladem v muzeu spočíval v tom, že pan Wallace zbožňoval hromadění a ani o tom nevěděl. Skladoval úplně všechno. Každý popisek od obrazu, každý plakát k výstavě, veškerou výzdobu ze všech akcí, které kdy pořádal. Takže místnost praskala ve švech. Pracovala jsem v muzeu už rok (přihlásila jsem se sem na brigádu, protože miluju umění), ale nikdy jsem nemusela uklízet ve skladu. A podle toho, jak vypadal, tu neuklízel ani nikdo jiný. Neměli ani důvod. Jakožto nejmladší zaměstnanec jsem tu všechnu podobnou práci dělala já. Průvodci vedli komentované prohlídky, Tina měla na starost hlavně prodej lístků a Ralph zajišťoval ostrahu muzea a svůj odznak ochranky za mop nikdy neměnil. A tak byl sklad zřejmě už léta zanedbávaný.

V okamžiku, kdy se muzeum v tento den pro veřejnost zavřelo, jsem vytáhla na chodbu krabici papírů a začala je třídít.

Zatím jsem měla tři hromádky: první byla „určitě vyhodit“, druhá „možná“ a třetí „nechat.“

Pan Wallace šel kolem a uviděl mě. Přála jsem si, aby odešel, protože jinak se moje hromádka „určitě vyhodit“ bude zmenšovat.

„Co to je?“ zeptal se. Nevypadal vůbec tak, jak bych si představovala kurátora v galerii. Ne že bych si nějak moc představovala kurátory. Ale když už, tak měl takový kurátor podle mých představ měl cit pro módu a styl. Pan Wallace ovšem vypadal jako prodejce ojetých aut v levném, příliš velkém saku a s dozadu ulíznutými šedivými vlasy. Ale byl milý a měl cit pro umění, i když ne zrovna pro to, co nosil na sobě.

„Jenom hromádky papírů,“ odpověděla jsem, když se nade mnou sklonil. „Dělám v nich pořádek.“

„Proč jsou tři?“

Zvedla jsem pár listů z „určitě vyhodit“. „Podívejte se, tyhle plakáty jsou datované. Nebudete letos lepit na zdi něco, co na sobě má o pět let starší letopočet, ne? Takže tahle hromádka je na vyhození. Tahleta je možná na vyhození.“ Ukázala jsem na prostřední štos. „A tahle je na uložení zpátky.“

Šťouchl špičkou boty do štosu papírů na vyhození. „Neměl jsem v plánu to znovu používat, ale schoval jsem si je, abych měl památku na ten nápad. Byl to dobrý motiv.“

Vytáhla jsem telefon. „Tak si je můžeme vyfotit a uložit si fotku.“ Udělala jsem snímek. „Můžete mít v počítači nebo v telefonu složku s nápady na výzdobu.“

Přikývl. „To je dobrá myšlenka Abby. Věděl jsem, že mi tu k něčemu budeš.“

„Jasně. Dejte si na mě pozor, nebo vás přihlásím do té reality show pro bordeláře, a pak budete mít potíže.“

„To bys mi neudělala.“

Usmála jsem se a pan Wallace odešel. Dnes tu kromě něj a mě byli jen Tina a Ralph. Tina odešla hned poté, co jsme zavřeli, a tak jsem širokou chodbu měla jen pro sebe.

Když jsem teď v podstatě měla dovoleno papíry vyfotit a zahodit, moje hromádka na vyhození rostla každou vteřinou.

Mezi fotkami mi na mobil přišla zpráva: Kde jsi?

Byla od Coopera. **Říkala jsem ti to. Jsem v muzeu.**

Ještě pořád!?

Sotva jsem začala. Kde jsi ty?

Čekám na malou ségru před hudebkou.

Vím, jak se Amelia jmenuje. A ve čtrnácti už není zas tak malá.

Já vím. Naše holčička pěkně vyrostla. Už ses ho zeptala?

Udělám to za chvíli. Když toho uklidím o něco víc, bude líp naladěný.

Neměla bys nikoho podplácet, aby vystavil tvoje obrazy. Mluví samy za sebe. Jsou úžasné.

Úplatek ještě nikomu neublížil.

Zeptej se ho!

Zeptej se ho. Zeptej se ho, opakovala jsem si, když jsem strkala hromady papírů do dvou velkých pytlů na odpadky. Když jsem pytle nesla do popelnice za budovou. Chystala jsem se za ním jít. Cestou jsem se stavila v autě a vzala si z něj svoje tlusté portfolio. Většinou to byly jenom fotky mých obrazů, protože plátna samotná byla příliš velká na to, abych je vozila s sebou. Ale pár menších originálů jsem vzala taky. První v portfolio byl oblíbený obraz mého dědy, a když jsem se na něj podívala, měla jsem radost.

Pan Wallace byl u sebe v kanceláři a něco si zapisoval do sešitu. Tahle místnost na tom byla skoro stejně jako sklad – štosy papírů na stole, rozbité stojany chaoticky naskládané u zdi, přetékaající koš v koutě. Vzhlédl od sešitu, když jsem se zastavila ve dveřích.

„Jdeš domů?“

„Ano, ale ještě jsem se vás chtěla zeptat na tu výstavu, co bude v červenci.“

Jeho pohled se stočil k velké složce, kterou jsem měla v rukou.

„Přinesla jsem vám ukázat nějaké obrazy.“ Položila jsem mu svoje portfolio na stůl.

„Abby, máme tu omezený prostor a mně chodí spousty přihlášek.“ Otevřel šuplík a vytáhl hromadu papírů, jako kdybych mu to nechtěla věřit.

„Chtěla bych taky zkusit štěstí.“

„Věkový limit je osmnáct,“ řekl a ukázal na náhodné místo v jedné z přihlášek.

Teď přišla chvíle pro moji pečlivě nacvičenou řeč. „Pane řediteli, myslím, že umění nemá věkový limit. Michelangelo vytvořil *Madonu na schodech* v šestnácti letech. Picassa vzali na prestižní uměleckou školu ve čtrnácti. Salvador Dalí měl první veřejnou výstavu v patnácti. Nechci tím říct, že se s nimi můžu jakkoli srovnávat svým talentem, jenom jsem chtěla poukázat na to, že věk by neměl být ukazatelem schopností.“

„Koukám, že ses dobře připravila.“

Přistrčila jsem svoje portfolio blíž k němu. „Chci jenom dostat šanci.“

Povzdechl si a sáhl po něm. S úlevou jsem se svezla na židli naproti němu. To nejtěžší jsem měla za sebou. Moje díla mluví sama za sebe. Pan Wallace začal pomalu listovat složkou. Většina fotek měla nejmíň pětadvacet na padesát centimetrů. Každou z nich si prohlížel zblízka. Po chvíli, která se mi zdála jako věčnost, portfolio zavřel a vzhlédl ke mně.

Věnovala jsem mu vítězný úsměv.

„Abby, budeš skvělá, až dosáhneš toho věkového limitu. To bude příští léto?“

„Počkejte... co?“

„Příští léto už budeš splňovat požadovaný věk.“ Poklepal na zavřenou složku. „Přines mi potom víc ukázek.“

Úsměv se mi vytratil z tváře. „Ano. Ale proč? Viděla jsem obrazy, které jste tu měl na výstavách amatérů. Ty moje nejsou o nic horší. Opravdu mě nevezmete jenom proto, že mi ještě není osmnáct?“

„Nejde jenom o ten věk.“

„Tak o co?“

„Máme omezený prostor a já potřebuju prodat co nejvíc, abych to tady udržel v provozu. Tohle je můj jediný výtěžek za celý rok. Jsme muzeum, ne galerie, takže tohle prostě nemůžu dělat, kdykoli se mi líbí.“

Poposedla jsem si až na kraj tvrdé židle. „Ale co kdybych tady některé z těch obrazů prodala? To by vám pomohlo, ne?“

Přistrčil mi portfolio zpátky. „Neprodala bys je.“

„Proč ne?“

„Protože na to ještě nemáš. Ty obrazy ještě nejsou dost dobré.“

Vzduch se mi ztratil z plic tak rychle, jako kdyby mě někdo kopl do břicha.

Když jsem nic neříkala, pan Wallace pokračoval. „Pevně věřím tomu, že jednou budou. Ale zatím ještě nejsou.“

„Co tím myslíte? Co jim chybí?“

Díval se upřeně na moji zavřenou složku. „Zkušenost... srdce.“

„Srdce?“

„Po technické stránce jsou dobré, ale vypadají, jako kdybys překreslila fotku. Chci něco *cítit*, když se podívám na obraz. Chybí tomu další vrstva, ale to se dá pochopit. Jsi mladá. Nezažila jsi toho v životě dost, abys mohla tuhle vrstvu přidat. Ale to přijde. Jsi přesně tam, kde bys na své umělecké dráze měla být. Prostě pokračuj. Dostaneš se tam.“

Otupěle jsem přikývla. Po těch letech, kdy mi moji učitelé malování, rodiče a děda neustále říkali, že mám na svůj věk neobyčejný talent, se mi tohle těžce poslouchalo. Vstala jsem a vzala si portfolio ze stolu.

„Mrzí mě to,“ řekl pan Wallace, když jsem odcházela.

Šla jsem zadem, abych se vyhnula Ralphovi. Nechtěla jsem, aby se mě ptal na tu tlustou složku, kterou jsem si nesla s sebou. Nechtěla jsem mu vysvětlovat, proč ji tu mám.

Muzeum mělo venku dvůr a právě teď na něm probíhala výstava recyklovaného umění. Autor vzal odpadky a přetvořil je v umělecká díla. Prošla jsem kolem stromu, který měl větve ze zohýbaného starého železa a listy ze zelených lahví, a pak kolem dvou propojených starých jízdnic kol.

Zdalo se, že popírají gravitaci a stojí jen na jednom kole. Poslední dílo, které jsem mívěla cestou k autu, byla prorezivělá kapota Volkswagenu Brouk. Na střeše bylo vyřezané křivé srdíčko. Zastavila jsem se.

Tohle všechno byly kousky z putovní výstavy, která u nás byla jenom na dva týdny. Příští týden to všechno zabalíme do dřevěných beden vystlaných papírem a pošleme dál po pobřeží, někam do Pisma nebo Santa Cruz nebo nějakého dalšího uměleckého města, jako je to naše. Strávila jsem tu už obdivováním téhle výstavy pěknou chvíli. Miluju umění. Všechny jeho různorodé podoby. Jenomže teď mi ta prorezivělá stará kapota s nenápaditým srdíčkem připadala směšná. Pan Wallace považoval za umění tohle, ale moje obrazy ne? Copak to bylo opravdu o tolik lepší než to, co jsem mu přinesla ukázat? Možná nakonec ani netuším, co je vlastně umění. A možná nemám nikomu co nabídnout.

Kapitola 4

„Neviděl někdo můj sešikmený štětec?“ zavolala jsem do chodby. Měla jsem štěstí. To jsem si uvědomovala. Moji rodiče, kteří mě v umění plně podporovali, mi doma udělali z jednoho volného pokoje ateliér. Měla jsem tam stojany a plátna, skříní plnou barev a štětců a nejlepší světlo v celém domě.

Ve dveřích se objevila máma s mým štětcem v ruce. „Měla jsi ho ve sklenici na mytí u umyvadla.“

„Děkuju.“ O tom, co mi v sobotu večer řekl pan Wallace, jsem se zatím nikomu nezmínila. Otázky jsem zkušeně odrážela řečmi jako: *zvažuje to*. A vynechávala jsem druhou půlku věty: *na příští rok*. Předstírala jsem, že nic takového neřekl. Nebudu si toho všímat. Jeho výstavu nepotřebuju. Můžu se zkusit přihlásit na jinou. Sice mě teď žádná nenapadala, ale prostuduju si to.

„Co maluješ? Něco úžasného...“ Podívala se na plakát, který jsem měla na stojanu. „Nebo něco ne až tak úžasného.“

„Myslím, že je to docela super plakát.“

„Musíš Cooperovi malovat nový na každý závod? Co je špatného na recyklaci?“

„V tom je právě ta krása, mami. Tohle je ten starý plakát. Jenom na něj pokaždé přidám novou vrstvu.“

„Je to docela pěkný plakát,“ uznala máma. „Ale myslela jsem ty barvy. Taková spousta barvy.“

Přemalovala jsem spodní půlku starého oranžového pozadí, takže teď hrálo různými odstíny modré, které se do sebe vpíjely, a vytvářely tak zdání pohybu. Pak jsem nahoru namalovala povzbudivá hesla.

Vyškubla jsem mámě štětec z ruky. „Malíř musí malovat, mami.“

Zamířila k oknu a otevřela ho. „Myslela jsem si, že jsme se už bavily o čerstvém vzduchu při malování. Potřebuješ tady lepší ventilaci. Ty výpary nejsou dobré na plíce.“

„Nic necítím.“

„Protože už sis na ně zvykla.“

„Mami, malíři malovali bez ventilace stovky let.“

„A nejspíš taky všichni měli rakovinu plic.“

Někdy bylo úplně zbytečné se s ní dohadovat. „Dobře, budu otevírat okna. Ale co když se podchladím?“

Lehce mě plácla do zad a podívala se na hodinky. „Myslela jsem, že ten závod začíná ve dvě.“

„To ano. Počkej. Kolik je hodin?“

„Tři čtvrtě na dvě.“

„Cože? Sakra.“ Dopsala jsem poslední černá slova pod ta, která jsem už měla hotová, a sundala plakát ze stojanu. „Můžu si půjčit auto, vid? Nemáš na odpoledne žádné velké plány?“

Místo odpovědi na mou sarkastickou otázku do mě jemně strčila. „Napiš mi, jakmile tam budeš. A až budeš vyrazet zpátky.“

„A co kdybych ti napsala, jen kdyby se něco dělo?“

Zpražila mě pohledem.

„Dobře, napíšu ti.“

„Díky.“

„A uklidím, až přijedu domů,“ zavolala jsem přes rameno cestou ke dveřím.

„Namaž se!“ křikla na mě máma.

Otočila jsem se na patě, vběhla do kuchyně, vytáhla ze šuplíku jednu z dvaceti tub opalovacího krému a vyletěla ven.

Plakát jsem pečlivě uložila naplocho do kufru a doufala jsem, že v tak horkém dni po cestě stihne uschnout. Pak jsem nasedla do auta.

Pořád jsem na sobě měla přes tílko a šortky navlečenou svoji starou malířskou košili, kostkovanou s dlouhými rukávy a spoustou fleků od nejrůznějších barev. Utřela jsem si do ní ruce a nastartovala. Snad Cooper nepojede hned v prvním kole.

Ze svého místa u cílové pásky jsem ječela jako blázen. Dorazila jsem přesně ve chvíli, kdy Cooper startoval, takže jsem neměla čas hledat jeho rodiče a sestru, ale byla jsem si jistá, že tu někde jsou taky. Zvedla jsem svoji ceduli pěkně do výšky. Cooper měl na hlavě svítivě zelenou helmu a řítil se dunami vražednou rychlostí. Vždycky jsem se o něj na závodech bála, ale on mi vždycky říkal, že se v dunách narodil, takže si nemusím dělat starosti. A já mu na to vždyc-

ky odpovídala *fuj a ne, nenarodil*. Ale chápala jsem, co tím myslí – jezdil už od malička. A bylo to znát. Vyhrával skoro každý závod a tenhle nebyl výjimkou.

Když projel cílem jako první, postavil se na čtyřkolce a zvedl pěst do vzduchu. Proplétala jsem se davem, který tvořili převážně turisté, k jeho přívěsu, kam bude čtyřkolku nakládat. Když jsem se dorazila, Cooper i jeho rodina už tam byli.

Cooper měl helmu nacpanou v podpaží, a když mě uviděl, zářivě se usmál. „Abby! Tady jsme!“

Kývla jsem na něj a došla k nim. „Ahoj!“

„Ahoj, Abby,“ pozdravila mě jeho máma. Jeho táta pokynul hlavou. Amelia, jeho sestra, mě objala. Nikdy jsem nepotkala rodinu, ve které by si všichni byli tak moc podobní jako v té Cooperově. Všichni byli vysocí, štíhlí a blond.

„Ahoj všichni. Super závod, Coopere.“

Amelia si prohlížela můj plakát. Pak se na něj zadívala i on. Přečetl z něj nahlas: „Cooper je jednička.‘ Jo, to jsem.“

Ukázala jsem na část, kterou ignoroval. Na menší písmena v závorce. „Nebo dvojka.“

Strčil mě do ruky. „To jsem nebyl.“

„Ráda chodím připravená.“

„Taky zjevně ráda chodíš upatlaná od barev.“

Podívala jsem se na svoje oblečení a ujistila se, že jsem opravdu nechala svoji flekatou košili v autě. „Mám barvu na obličej?“

„Máš.“ Přejel mi prstem po pravém spánku a po levé tváři a mně z toho naskočila husí kůže na pažích. Setřásla jsem ji.

„Jela jsi dneska na poslední chvíli?“ zeptal se mě.

„Stihla jsem to.“ Otřela jsem si obličej. „Viděla jsem celý tvůj závod a přinesla jsem plakát.“

Táta ho poplácal po zádech. „Dneska se ti to fakt povedlo, hochu.“ Cooperovi rodiče nebyli vždycky tak nadšení z jeho závodění, ale když jim došlo, jak moc ho miluje, začali chodit na víc akcí.

„Díky, tati.“

„Naložíme tu čtyřkolku do přívěsu?“

„Jasně.“ Cooper na mě kývl a poplácal sedadlo. „Pojď, Abby, nechceš se svézt?“

„Ne, na tu vražednou věc si odmítám sednout.“

Jeho sestra se zachechtala. „Já na tom jela.“

„Musíš svému bráchovi věřit víc, než mu věřím já.“

Cooper si zakryl pusou rukou a hlasitě zašeptal: „Abby je pěkná bačkora.“

„Budu se tvářit, že jsem to neslyšela, a vezmu tě na burger se slaninou, abychom oslavili tvoje vítězství,“ řekla jsem mu.

„Dneska mě na oslavu berou rodiče, ale můžeš jít s námi. Že jo, mami?“ zeptal se.

Jeho máma se usmála, ale já jsem nedokázala poznat, jestli to bylo upřímné. „Ano, samozřejmě.“

Ne že bych měla pocit, že mě Cooperovi rodiče nesnášejí. Ve skutečnosti mě, podobně jako on, měli rádi jako kamarádku. Ale věděla jsem, že jsou rádi, že spolu nechodíme. Chtěli pro Coopera někoho jiného – někoho lepšího. Ne holku, která maluje plakáty, má divnou mámu a tátu věčně někde v tahu. Cooper mi nikdy neřekl, že by to tak

jeho rodiče viděli, ale bylo to znát z toho, jak reagovali na vyprávění o mém životě, o mém malování, o mámě.

„Dobře,“ odpověděla jsem, i když jsem netušila, jestli mám to pozvání přijímat, protože jsem s ním chtěla vítězství oslavit.

„Budeme v pět v Cheesecake Factory,“ oznámila mi jeho máma. „Takže máme všichni dost času na to, abychom se stavili doma a dali se do pořádku.“

Myslela tím, že *já* mám dost času. Ale měla pravdu. Neměla bych se ukazovat v restauraci s barvou na obličeji. „Dobře... uvidíme se tam.“ Vyrazila jsem pryč, ale Cooper mě dohnal.

„Co je?“ zeptal se mě.

„Co?“

„Tváříš se nešťastně. Co se stalo?“

„Nic. Uvidíme se za chvíli.“

„Fajn. Neříkej mi to.“ Odběhl zpátky za svou rodinou.

„Nebuď jako malý,“ zavolala jsem na něj.

„Ale já jsem rád jako malý.“

Věděla jsem, že mu nakonec budu muset říct, jak mě pan Wallace odmítl, ale teď, těsně po tom, co vyhrál závod, nebyla ta pravá chvíle. Možná po večeři.

Kapitola 5

Nebo možná Cooperovi o tom, co mi řekl pan Wallace, nebudu říkat vůbec. Popírání problému zatím fungovalo taky dobře.

Oblékla jsem si svoje nejhezčí letní šaty, zapletla si vlasy vybledlé od slunce do volného copu a udělala si make-up, přestože jsem v létě obvykle nenosila nic než trochu řasenky. Na víc bylo moc horko.

Když jsem dorazila do restaurace, Cooperova máma mi dala pusu na tvář a jeho sestra poklepala na prázdnou židli mezi ní a Cooperem.

„Líbí se mi, když se kvůli mým rodičům takhle vystrojíš,“ zašeptal mi, když jsem se posadila.

„Mlč,“ zamumlala jsem.

Cooper měl na sobě kraťasy a vybledlé modré tričko, díky kterému vypadaly jeho oči ještě modřejší. Byl dokonale bronzově opálený, jak se pořád pohyboval venku. Blond vlasy, ještě trochu vlhké ze sprchy, se mu na koncích lehce vlnily. Ano, pořád byl stejně úžasný jako vždycky. Vynadala jsem si za to, že si toho všímám, a podívala se do menu.

Byla jsem tak zabraná do čtení jídelního lístku, abych odvedla svoji pozornost od Cooperovy úžasnosti, až jsem si nevšimla, že nade mnou někdo stojí, dokud jsem neuslyšela: „Ahoj, Abby.“

Vzhlédla jsem a uviděla kluka, kterého jsem znala ze školy – Elliota Garciu. „Ahoj. Nevěděla jsem, že tady pracuješ.“

„Jenom teď přes léto,“ řekl mi.

„To je super.“

„Ahoj,“ oslovil Elliota Cooper. „Jak to, že tě neznám?“

Praštila jsem ho do ramene. „Neznáš úplně každého člověka na světě.“

„Víš, jak to myslím,“ řekl mi. Věděla jsem. S Cooperem jsme znali ty samé lidi a ti samí lidi znali nás. Byli jsme Cooper, Abby, Justin a Rachel. Nebo Rachel, Cooper, Justin a Abby. Ať už bylo pořadí jakékoli, obvykle nikdo neznal jenom někoho z nás, aniž by znal i ostatní. Ale neměli jsme všechny předměty společně, takže se občas stávalo, jako právě s Elliotem, že jsem někoho znala a oni ne, nebo obráceně.

„Znám tě z doslechu,“ řekl Elliot. „Jsi Cooper Wells. Jenom jsme se nikdy neseznámili.“

„Teď už jo,“ odpověděl Cooper.

Oba jsem si je prohlížela, když spolu mluvili. Elliot byl hezký, ale v podstatě úplně opačným způsobem než Cooper. Zatímco Cooper měl modré oči, Elliot měl hnědé. Cooper měl vlasy blond, kdežto Elliotovy kudrny byly skoro černé. Cooper byl vysoký a svalnatý, Elliot měl hubenou postavu a průměrnou výšku. Když jsem je viděla takhle vedle sebe, ten rozdíl mě praštil do očí.

„Myslím, že si můžeme objednat,“ řekl pan Wells a vytrhl mě z přemýšlení.

Elliot se narovnal. „Váš číšník tu hned bude. Já jsem jenom pomocník. Přinesu vám vodu.“ Usmál se na mě. „Hned jsem zpátky.“

Jak odcházel, Cooper řekl: „Měl bys pozvat Abby na rande.“

Zalapala jsem po dechu.

Elliot se otočil. „Cože?“

„Nic. Nevšímej si ho,“ odpověděla jsem. Cooper si občas hrál na dohazovače. Moc mu to nešlo.

Jakmile Elliot odešel od stolu, vrhla jsem na Coopera ten nejvražednější pohled.

„Promiň,“ omluvil se. „Ale ten kluk je do tebe zakoukaný. Bylo to strašně vidět. Tak jsem mu chtěl pomoci.“

„Ty mě prostě nemůžeš nechat flirtovat samotnou, co?“

„A chystala ses na to? Protože to vypadalo docela pochybně.“

Nechystala jsem se flirtovat. Elliot ani žádný jiný kluk mě v tu chvíli nezajímal. Právě jsem se dozvěděla hrozné věci o svém malování, a ještě se mi pokaždé rozbušilo srdce, když se na mě usmál Cooper. Moje emoce teď žádné flirtování nepřipouštěly.

Ignorovala jsem Cooperovu sarkastickou otázku a místo toho jsem mu položila jinou: „Ozval se ti Justin?“

Cooper vytáhl telefon a ukázal mi fotku nedokončené kamenné zdi. „Posílal ti tohle?“

„Ne. Proč mi neposílá zprávy?“ Přečetla jsem si, co k fotce napsal. Pracuju na školní budově pro místní děti. Úplně

jsem tam Justina viděla, jak mluví španělsky – jako vždycky, když byl doma – a hraje si s dětmi.

Vytáhla jsem svůj telefon a poslala Justinovi zprávu. Kde jsou fotky pro mě, ty trubko?

„Jasně. Tohle ho určitě bude motivovat k okamžité poslušnosti,“ prohlásil Cooper, který se mi díval přes rameno.

„Je mi jedno, jestli to bude poslušnost, nebo provinilost.“ Cooper se zachechtal.

Elliot se vrátil s vodou a s ním přišel i číšník, aby si zapsal objednávku.

Jakmile odešli, zeptal se mě pan Wells z opačné strany stolu: „Jak ti jde malování?“

„Dobře.“

„Namaluješ něco *pro mě*?“ zeptala se mě Cooperova sestra.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem, zatímco jejich máma namítla: „Ne, Amelio, není slušné se na něco takového ptát.“

„Proč ne?“ zeptala se Amelia.

„Protože Abby na takové věci nemá čas.“

„To je pravda, Amelio,“ přidal se Cooper. Natáhl se za mnou a zatahal ji za vlasy. „Abby se chystá namalovat pět nových obrazů na výstavu, která začíná za šest týdnů.“

„Ne, nechystám,“ řekla jsem.

„Jo, to jsi mi tvrdila. Říkala jsi, že žádný z těch obrazů, které jsi namalovala doteď, není dost dobrý.“

„To není,“ odpověděla jsem. „Nechci o tom teď mluvit.“

„Naprosto nesouhlasím. Jsou úžasné. Ale co s tebou, jsi tvrdohlavá, namaluješ jiné.“

„Nenamaluju,“ opáčila jsem.

„Takže tam dáš nějaké z těch, co už máš hotové? Které?“

„Ne.“

Teď to Cooper nechápal. Vypadal zmateně. „Nemůžeš zároveň malovat a nemalovat,“ namítl.

„Žádná výstava nebude.“

„Zrušili ji?“

„Pro mě žádná nebude.“

„Myslel jsem, že to zvažuje. Vezme tě.“

„Odmítl mě.“

„Aha.“ Cooperovi se z obličeje okamžitě vytratil úsměv.

„No jo. Ale to není nic strašného. Najdu si nějakou jinou výstavu.“ Cítila jsem, jak mi rudnou tváře, a chtěla jsem co nejdřív změnit téma. Sáhla jsem po sklenici vody a pořádně se napila.

Cooperovi rodiče se podívali jeden na druhého a potom zpátky na mě. Někdo z nich se mě určitě chtěl zeptat na vysvětlení. Nebo říct něco jako *ale to přece je strašné* nebo *ale tvoje obrazy přece musí vzít*. Jeho táta si dokonce odkašlal a začal se nadechovat. Bylo mi jasné, že jestli o tom padne jediné další slovo, rozbrečím se dřív, než dokončí větu. Slzy už se mi vlévaly do očí a štípaly mě.

V tom okamžiku Cooper řekl: „Máš pravdu, není to nic strašného.“ Stíkl mi pod stolem koleno a ruku zase spustil. „Řekni, že jsem byl dneska v těch dunách úžasný?“

Jeho sestra se chytila jako první, nejspíš proto, že si stejně dobře jako Cooper uvědomovala, jak moc potřebuju změnit téma. „Ten skok byl fenomenální.“

Jeho rodičům chvíli trvalo, než to nechali být. Paní Wellsová se mi na chvíli zadívala do očí, než se obrátila

ke Cooperovi: „Ano, přišli jsme sem oslavit ten vydařený závod. Jdeme slavit.“

Než nám číšník donesl jídlo, všichni už zapoměli na můj neúspěch a slavili Cooperovo vítězství. Byla jsem mu vděčná za to, že přesně věděl, co jsem v tu chvíli potřebovala.

„Domů mě přiveze Abby,“ oznámil Cooper po večeři, když byl už zaplacený účet a všichni jsme vstávali od stolu.

„Já?“ zeptala jsem se. Chtěla jsem prostě jenom dojet domů a zalézt si do postele. Podařilo se mi v posledních dnech zatlačit myšlenky na pana Wallace a jeho výstavu do hloubi mysli (nebo aspoň kus pod hladinu), ale když jsem vyslovila krutou pravdu nahlas, zase se vynořily. To, co mi řekl a čemu jsem i přes veškerý vztek a popírání věřila.

„Ano, ty.“

„Buď doma včas,“ řekl Cooperovi táta, pak vzal za ruku svoji ženu na jedné straně a dceru na druhé a vyrazil ven z restaurace.

„Coopere, jsem unavená. Nemůžeme si promluvit zítra?“ zeptala jsem se, když byli na půli cesty ke dveřím.

„Ne. Musíme si promluvit teď. Vidím na tobě, jak se trápíš. Pojd.“ Zamířil k východu.

„Samozřejmě že mě to trápí, ale jsem v pohodě. Zvládnu to. Co takhle dát si radši cheesecake?“ Zastavila jsem se u osvětlené vitríny a prohlížela si všechny ty vystavené dortíky.

Cooper se postavil vedle mě. „Vypadá to, že nemají malinový s bílou čokoládou.“

„Možná bych ráda vyzkoušela nějaký nový.“

„Nikdy nezkoušíš nové věci. Jakmile najdeš to nejlepší, nestojíš o nic jiného.“

„Máš pravdu, Coopere, úplnou pravdu.“

Podíval se na mě úkosem, jako kdyby měl pocit, že mluvím o něčem jiném než o dezertech. Taky že jo.

Cooper zavrtěl hlavou, sípavě se zasmál, chytil mě za ruku a odtáhl ven. Měl teplou a trochu mozolnatou ruku a mně vždycky připadalo, že do té mé dokonale zapadá. Auto jsem měla zaparkované před restaurací, ale Cooper ho obešel a zamířil na molo. Pak si nejspíš uvědomil, že za ním půjdu, i když mě nepotáhne, protože mě k mému velkému zklamání pustil.

Po pár dalších krocích mi řekl: „Něco pro tebe mám.“

„Fakt? Co?“ Srdce se mi zase bez dovolení rozbušilo jako o závod.

Cooper vytáhl z kapsy bílý ubrousek a podal mi ho. Bylo na něm napsané telefonní číslo. Spolkla jsem zklamání.

„Tvoje číslo už mám,“ řekla jsem mu.

„Ha ha. Tohle je Elliotovo číslo. Nemáš zač.“

„Pořád si o sobě myslíš, že jsi nějaký dohazovač?“

„Jsem perfektní dohazovač.“

„Elliot mi dal číslo už před půl rokem, ale stejně děkuju.“ Věděla jsem, že o mě měl tehdy Elliot zájem. Trochu jsem ho odpálkovala, párkrát jsem mu odepsala na zprávu, ale nic víc. Strčila jsem ubrousek Cooperovi zpátky do kapsy a šla dál napřed. Prkna na molu byla zprohýbaná, takže jsem na nich musela zpomalit, abych nezakopla.

Cooper mě dohonal. „Zavolala jsi mu někdy?“

„Trochu jsme si psali. Nemám zájem, Coopere.“

„A říkala jsi o tom mně?“

„Určitě jo.“

„Hmm,“ zabručel.

Když jsme došli na konec mola, opřela jsem se o dřevěné zábradlí a zadívala se do vody. Oceán v noci na první pohled vypadal černě, ale mezi obzorem a pobřežím hrálo tolik barevných odstínů, že jsem vždycky zatoužila po štětcí.

„Mluv se mnou, Abigail. Nesnáším, když se takhle uzavřeš. Co se stalo? Říkala jsi mi, že pan Wallace o tobě uvažuje. Co ti řekl *doopravdy*?“

„Že nemám srdce.“

„Řekl ti, že jsi robot?“

Zavěsila jsem se rukama za vršek zábradlí, opřela si o ně čelo a zasténala. Ucítila jsem pach soli, ryb a mořských řas.

Cooper mi hnětl šjí. „On ti řekl, že nemáš srdce? Co to vůbec má znamenat?“

„Říkal, že nemám žádnou hloubku. Že jsou moje obrazy v podstatě jednorozměrné. Že v něm nevyvolávají žádné pocity.“

„Aha. Takže robot je on. Rozumím.“

Zabořila jsem si hlavu hlouběji do dlaní.

„Ale vážně, on očividně vůbec netuší, o čem mluví.“

Ne? chtělo se mi říct. Ty mě vidíš úplně stejně. Když se na mě podíváš, chybí ti to samé. To, co by v tobě vyvolávalo nějaké pocity.

Otočila jsem hlavu na stranu a zadívala se na něj. „Mám mámu s agorafobií a tátu někde ve válečné zóně.“ A nemoh-

la jsem zapomenout ani na tu přetrvávající neopětovanou lásku. „O kolik hloub se člověk může dostat?“

„Moc ne.“ Cooper se zasmál a mně se z toho zrychlil tep.

Znovu jsem zasténala a zabořila si hlavu do dlaní. Do pilířů pod námi narazilo několik vln, než Cooper promluvil.

„Tvoje máma nemá agorafobii.“

„Já vím. Ale vypadá to, že se fakt snaží si ji pořídit. Zhoršuje se to.“

„Jak se to zhoršuje?“

„Dřív aspoň chodila ven. Ven z domu. Nevzpomínám si, kdy teď naposled vyšla ze dveří. Potřebuje kamarádky. To jí vždycky pomáhalo, než jsme se přestěhovali sem.“

„Asi bych přesvědčil mámu, aby ji pozvala na oběd.“

Nemusela jsem ani nic říkat, jenom jsem na něj zírala tak dlouho, až pochopil, že to je nesmyslný nápad.

„Máš pravdu,“ uznal. „Moc by se k sobě nehodily.“

„Nic se neděje. Bude zase v pohodě, až se táta v srpnu vrátí domů.“

„Tvůj táta se vrací v srpnu?“

Při tom pomyšlení jsem se pousmála. Bude to za chvíli. „Jo, už se nemůžu dočkat. Ale nestihne tu výstavu. Nebo by ji nestihl. Teď už je to jedno.“

„Možná jsi pana Wallace nepochopila správně.“

„To ne. Byl přímočarý. Hodně. Ve skutečnosti použil všechna ta slova, která jsem ti říkala. Žádné emoce, žádná hloubka, žádné srdce. To všechno řekl.“

„To je kruté.“

Bylo to kruté. Umění bylo součástí mojí identity. Jediná věc, ve které jsem si připadala dobrá. Jediná věc, o které jsem si myslela, že mě za ni lidi – včetně Coopera – obdivují. A teď jsem neměla ani to. Slzy, které se mi v restauraci dařilo zadržovat, teď znovu hrozily, že se vylijí.

„Je to jenom názor jednoho člověka, Abby.“

„Má doktorát z výtvarného umění. Je kurátorem v muzeu. A je to jediný člověk v dosahu, který může moje obrazy vystavovat. Potřebovala jsem tuhle zkušenost.“ Knedlík v krku mi s každou vteřinou narůstal a já ho musela znova a znova polykat.

„A co nějaké jiné muzeum nebo galerie?“

„Dívala jsem se po nich. Není to moc nadějně. O vystavování se ucházejí stovky lidí. Myslela jsem si, že u pana Wallace mám výhodu. Ale jestli se moje malby nelíbí ani jemu, fakt si myslíš, že mám šanci u někoho úplně cizího?“

„Nenech se tím zdeptat.“

„Už se stalo.“ S těmi slovy jsem už slzy neudržela, i když mě to štvalo. Rozčileně jsem si je setřela z tváře.

Cooper mě pevně objal. „Nebřeč. Nesnáším, když brečíš. Chci pak někoho zmlátit.“

„Budu v pohodě.“

„Já vím, že budeš. A že najdeš nějaký způsob, jak mu dokázat, že neměl pravdu.“ Cooper mě hladil po zádech a já tála v jeho náruči.

I když mě jeho slova utěšovala, nebyla jsem si jistá, že najdu způsob, jak panu Wallaceovi dokázat, že neměl pravdu. Přimět někoho, aby změnil názor, nebyla zrovna moje silná stránka.

Kapitola 6

Zírala jsem na čisté plátno. Zkušenost. Hloubka. Cooper měl pravdu. Potřebovala jsem panu Wallaceovi dokázat, že neměl pravdu. Dostanu se na tu výstavu, dostanu se na ten zimní program a dokážu panu Wallaceovi, Cooperovi, úplně všem, že jsem opravdová umělkyně. Namaluju něco nového. Něco jiného. O účasti se definitivně rozhoduje teprve dva týdny před výstavou. Ukážu mu, že je ve mně víc, než zatím viděl.

Měla jsem asi čtyři týdny na to, abych namalovala pět obrazů, které budou lepší než cokoli, co jsem vytvořila do teď. Ale čas nebyl tím, co ve mně vyvolávalo svíravou paniku. Času jsem měla dost. V závislosti na velikosti plátna, na tom, jak moc detailní obraz byl, a na tom, jak dlouho jsem se mu mohla věnovat v kuse, mi jedno dílo zabralo něco mezi jedním a několika málo dny. Vzhledem k tomu, že byly letní prázdniny, měla jsem času spousty. Hrudník se mi ale svíral z toho, že jsem netušila, co budu malovat. Netušila jsem, co by mohlo být nové, jiné, lepší.

Probírala jsem se svou složkou inspirativních fotek a obrázků, které mi normálně pomáhaly s nápady. Ale nic

nepřicházelo. A nebyl snad můj cíl dělat něco jinak, než jak to dělám normálně?

Strčila jsem složku zpátky do police a odložila štětec do sklenice. Otočila jsem se k odchodu a vyjekla, když jsem ve dveřích uviděla stát mámu.

„Vyděsila jsi mě,“ řekla jsem jí.

„Nic jsi nenamalovala.“

„Já vím.“

„Cooper mi řekl, co ses dozvěděla od pana Wallace.“

„Cože? To je zrádce. Kdy ti to řekl?“

„Napsal mi dneska ráno.“

„Já ho zabiju.“

„Ale já chci vědět, proč jsi mi to neřekla *ty*.“

„Já nevím. Čím vícrát to vyslovím nahlas, tím víc tomu sama věřím. Nechtěla jsem to říkat ani Cooperovi. Vymámil to ze mě.“

Máma zavrtěla hlavou. „Ten kluk z tebe nic mámit nemusí.“

„Já vím. Řekla jsem mu to bez většího nátlaku. Když jde o něj, nemám žádnou vůli. To si nech pro sebe.“

Usmála se. Máma o mých potížích s Cooperem věděla. To u ní jsem se vybrečela loni v létě po té osudové večerní procházce po pláži, kde jsem Cooperovi řekla, co k němu cítím, a on si z toho dělal legraci.

Protáhla jsem se kolem ní do obývacího pokoje, kde v křesle spal děda. Sedla jsem si na gauč, protože jsem si myslela, že když tu děda spí, nebude se máma pokoušet se mnou mluvit. Mýlila jsem se.

Sedla si vedle mě. „Mně tvoje obrazy připadají krásné.“